

TRGOVAČKI SUD U PAZINU

- poslovni broj: St-49/2026

stečajni postupku nad dužnikom LOBO GASTRO d.o.o. u stečaju, Poreč, Turistička 4, OIB: 95795360679

ŽALBA VJEROVNIKA

Franjo Krijan, vl. obrta za ugostiteljstvo „FRIEDL“, Žbandaj 86, Poreč, OIB: 62696369728

I. Vjerovnik u zakonskom roku podnosi žalbu protiv rješenja Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj St-49/2026-35 od 23. srpnja 2026. godine, u dijelu kojim je osporena prijavljena tražbina vjerovnika u iznosu od 75.000,00 EUR te kojim je vjerovnik upućen na parnicu radi utvrđenja osporene tražbine.

Pobijano rješenje pobija se zbog:

- bitne povrede odredaba postupka,
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
- pogrešne primjene materijalnog prava.

II. Pobijano rješenje temelji se na zaključku da žalitelj nije dokazao postojanje svoje prijavljene tražbine jer nije dostavio dokaz o visini eventualno izvršenog plaćanja po bjanko zadužnici te zato što na bjanko zadužnici nije javnobilježnički ovjeren potpis zakonskog zastupnika stečajnog dužnika. Na temelju takvog zaključka sud je osporio cijelu prijavljenu tražbinu i žalitelja uputio na parnicu. Takvo pravno shvaćanje prvostupanjskog suda nije moguće prihvatiti. Pobijano rješenje počiva na pogrešnoj pravnoj pretpostavci da valjanost ili formalna ispravnost bjanko zadužnice predstavlja pretpostavku postojanja same tražbine. Takvo shvaćanje nije utemeljeno niti u Stečajnom zakonu niti u Zakonu o obveznim odnosima, a nije utemeljeno niti u samoj dokumentaciji koja je dostavljena uz prijavu tražbine.

Već iz samog obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da je žalitelj svoju tražbinu prijavio na temelju Ugovora o prijenosu ugovora o zakupu poslovnog prostora od 10. siječnja 2024. godine, dok se bjanko zadužnica spominje tek kao jedan od priloga dostavljenih uz prijavu tražbine. Drugim riječima, sam prvostupanjski sud priznaje da pravni temelj prijavljene tražbine nije bjanko zadužnica, nego ugovor.

Unatoč tome, sud u nastavku obrazloženja potpuno zanemaruje sadržaj tog ugovora te svoju odluku temelji gotovo isključivo na formalnim primjedbama koje se odnose na instrument

osiguranja. Takav način odlučivanja predstavlja ozbiljnu pogrešku u primjeni materijalnog prava. Naime, u obveznom pravu potrebno je jasno razlikovati: pravni temelj nastanka obveze od sredstava kojima se osigurava ispunjenje već postojeće obveze. Pravni temelj nastanka obveze u konkretnom slučaju predstavlja ugovor kojim je društvo LOBO GASTRO d.o.o. preuzelo sva prava i obveze iz postojećeg ugovora o zakupu poslovnog prostora. Nasuprot tome, bjanko zadužnica predstavlja samo jedno od ugovorenih sredstava osiguranja urednog izvršenja tih obveza. Ta dva instituta imaju potpuno različitu pravnu narav. Sud ih je u pobijanom rješenju poistovjetio. Posljedica takvog pogrešnog pristupa jest zaključak da eventualni formalni nedostatak sredstva osiguranja dovodi u pitanje postojanje same tražbine. Takav zaključak nije pravno održiv.

Da bi sud mogao zaključiti kako prijavljena tražbina ne postoji, morao bi utvrditi da između ugovornih strana nije nastao obveznopравни odnos ili da je obveza prestala nekim od zakonom propisanih načina (ispunjenjem, prijebojem, otpustom duga, zastarom ili na drugi način predviđen Zakonom o obveznim odnosima). Ništa od navedenoga prvostupanjski sud nije utvrdio. Naprotiv. Sud uopće nije analizirao sadržaj ugovora na kojem se temelji prijavljena tražbina. Nije utvrđivao koje su obveze preuzete. Nije utvrđivao koje su tražbine dospjele. Nije utvrđivao postoji li dug. Nije utvrđivao jesu li izdani računi. Nije utvrđivao jesu li računi dospjeli. Nije utvrđivao jesu li plaćeni. Drugim riječima, nije raspravljao niti jednu odlučnu činjenicu koja se odnosi na postojanje prijavljene tražbine. Umjesto toga, sud je praktički cijeli spor sveo na pitanje formalne valjanosti bjanko zadužnice. **Takav pristup predstavlja pogrešnu primjenu materijalnog prava, ali i bitnu povredu odredaba postupka, budući da pobijano rješenje ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama.**

Naime, sudska odluka mora sadržavati jasne, potpune i međusobno neproturječne razloge iz kojih proizlazi zbog čega sud prihvaća ili odbija određeni zahtjev. U konkretnom slučaju sud nije dao niti jedan razlog zbog kojeg smatra da Ugovor o prijenosu ugovora o zakupu poslovnog prostora ne predstavlja valjani pravni temelj prijavljene tražbine. Takav razlog u obrazloženju jednostavno ne postoji. Time pobijano rješenje nije moguće ispitati. Štoviše, sama činjenica da je sud utvrdio kako je prijava tražbine podnesena upravo na temelju predmetnog ugovora, a zatim u nastavku obrazloženja potpuno zanemario taj ugovor i svoju odluku zasnovao isključivo na formalnim primjedbama koje se odnose na bjanko zadužnicu, čini pobijano rješenje unutarnje proturječnim. **Drugostupanjski sud stoga ne može ispitati pravilnost takvog zaključka jer razlozi za njega uopće nisu navedeni.** Takav nedostatak obrazloženja predstavlja razlog za ukidanje pobijanog rješenja.

III. Pogrešna primjena materijalnog prava – pravna priroda ugovora i bjanko zadužnice.

Prvostupanjski sud u pobijanom rješenju polazi od pogrešne pravne pretpostavke da je valjanost bjanko zadužnice odlučna za postojanje prijavljene tražbine. Takav zaključak nije moguće prihvatiti jer proizlazi iz pogrešnog razumijevanja pravne prirode i svrhe bjanko zadužnice, ali i iz pogrešne ocjene dokumentacije koja je priložena prijavi tražbine.

Naime, iz cjelokupne dokumentacije proizlazi da žalitelj svoju tražbinu nije temeljio na bjanko zadužnici, nego na Ugovoru o prijenosu ugovora o zakupu poslovnog prostora od 10. siječnja 2024. godine, koji predstavlja temelj nastanka međusobnog obveznopravnog

odnosa između stranaka. To proizlazi i iz samog obrazloženja pobijanog rješenja, u kojem prvostupanjski sud izričito navodi da je prijavljena tražbina zasnovana upravo na tom ugovoru. Međutim, nakon što je utvrdio pravni temelj prijavljene tražbine, sud više uopće ne analizira navedeni ugovor. Takvo obrazloženje pokazuje da sud u biti nije odlučivao o prijavljenoj tražbini, nego gotovo isključivo o formalnoj valjanosti jednog instrumenta osiguranja.

Predmet odlučivanja u postupku ispitivanja prijavljenih tražbina nije pitanje predstavlja li bjanko zadužnica valjanu ovršnu ispravu niti može li se na temelju nje neposredno provesti ovrha. Predmet odlučivanja jest postoji li ili ne postoji prijavljena tražbina. To su dva potpuno različita pravna pitanja.

Tražbina postoji ako proizlazi iz valjanog pravnog posla ili druge pravne osnove predviđene zakonom. Sredstvo osiguranja služi isključivo lakšem ostvarivanju ili osiguranju već postojeće tražbine. Ono nije izvor same obveze.

Iz sadržaja Ugovora o prijenosu ugovora o zakupu poslovnog prostora proizlazi da društvo LOBO GASTRO d.o.o. preuzima sva prava i obveze dotadašnjeg zakupnika te stupa u postojeći ugovorni odnos prema zakupodavcu. Dakle, obveza plaćanja zakupnine, režijskih troškova i svih ostalih ugovornih obveza nastaje upravo temeljem tog ugovora. Nasuprot tome, ugovorne strane u zasebnoj ugovornoj odredbi uređuju pitanje osiguranja ispunjenja tih obveza. Iz članka 6. predmetnog ugovora proizlazi da zakupnik predaje bjanko zadužnicu **radi osiguranja tražbina zakupodavca**, odnosno kao sredstvo kojim se osigurava uredno ispunjenje već postojećih ugovornih obveza. Već sama formulacija ugovora nedvojbeno pokazuje da su ugovorne strane razlikovale: obvezu koja proizlazi iz ugovora od sredstva kojim se ta obveza osigurava. Kada bi se prihvatilo pravno shvaćanje iz pobijanog rješenja, to bi značilo da svaka ugovorna tražbina prestaje postojati ako se naknadno utvrdi da sredstvo njezina osiguranja nije formalno valjano. Takav zaključak bio bi protivan temeljnim pravilima obveznog prava. Primjerice, ako bi hipoteka bila nevaljana, time ne bi prestao dug koji osigurav; ako bi jamstvo bilo ništetno, time ne bi prestala osnovna ugovorna obveza glavnog dužnika. Potpuno isto vrijedi i za bjanko zadužnicu.

Sud nije utvrdio da ugovor nije valjan, nije utvrdio da je ugovor raskinut, sud nije utvrdio da su obveze prestale, sud nije utvrdio da je dug podmiren, niti je sud utvrdio da ugovor nije proizveo pravne učinke. Umjesto toga zaključio je da tražbina nije dokazana jer zadužnica nije solemnizirana. Takav zaključak predstavlja logički i pravni skok koji nema uporište niti u dostavljenim dokazima niti u pozitivnom pravu.

Posebno valja istaknuti da se u postupku ispitivanja tražbina ne odlučuje o ovršivosti pojedine isprave, već o postojanju prijavljene tražbine. Stoga pitanje može li se bjanko zadužnica koristiti kao ovršna isprava nije odlučno za ispitivanje osnovanosti prijavljene tražbine. Odlučno je jedino proizlazi li tražbina iz valjanog pravnog odnosa i postoji li dokaz o njezinu nastanku i dospijanju.

U konkretnom slučaju takav pravni odnos nedvojbeno postoji, a prvostupanjski sud nije naveo niti jedan pravni razlog zbog kojeg smatra da ugovor ne proizvodi pravne učinke ili da obveze

koje iz njega proizlaze nisu nastale. Drugim riječima, pobijano rješenje uopće ne daje odgovor na osnovno pitanje zbog kojeg se vodi postupak ispitivanja tražbina – postoji li prijavljena tražbina. Umjesto toga odgovara na pitanje koje u ovom postupku nije odlučno – predstavlja li bjanko zadužnica formalno valjano sredstvo osiguranja.

IV. Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje te bitne povrede odredaba postupka.

Pobijano rješenje nije nezakonito samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava, već i zbog toga što činjenično stanje nije potpuno ni pravilno utvrđeno te što obrazloženje odluke ne udovoljava minimalnim zahtjevima koje svaka sudska odluka mora sadržavati.

Naime, iz obrazloženja proizlazi da je prvostupanjski sud osporio prijavljenu tražbinu jer bjanko zadužnica nema javnobilježnički ovjeren potpis zakonskog zastupnika stečajnog dužnika. Takvo obrazloženje ne sadrži niti jednu odlučnu činjenicu koja bi opravdala zaključak da prijavljena tražbina ne postoji ili da nije dokazana. Naprotiv, sud uopće nije utvrđivao činjenice koje su bile odlučne za pravilno rješenje ove pravne stvari. Sud nije utvrđivao: koje su obveze društva LOBO GASTRO d.o.o. preuzete predmetnim ugovorom, koje su tražbine dospjele, kolika je visina dospjelog duga, jesu li izdani računi, jesu li računi evidentirani u poslovnim knjigama, jesu li isti podmireni, postoji li knjigovodstvena evidencija duga.

Drugim riječima, sud nije raspravio nijednu činjenicu koja je odlučna za utvrđenje postojanja prijavljene tražbine. Takvo postupanje protivno je samoj svrsi ispitnog ročišta u stečajnom postupku.

Sud nije ocijenio dostavljenu poslovnu dokumentaciju. Uz prijavu tražbine dostavljena je dokumentacija iz poslovnih knjiga zakupodavca iz koje proizlazi stanje otvorenih stavaka društva LOBO GASTRO d.o.o. Iz te dokumentacije proizlazi da su na dan **8. lipnja 2026. godine** evidentirana nepodmirena dugovanja u ukupnom iznosu od **44.218,30 EUR**, pri čemu nisu evidentirane nikakve uplate kojima bi navedeni dug bio zatvoren. Riječ je o poslovnoj evidenciji koja predstavlja relevantan dokaz o postojanju otvorenih dospjelih obveza. Sud u obrazloženju pobijanog rješenja tu dokumentaciju uopće ne spominje. Ne ocjenjuje je. Ne dovodi je u vezu s ostalim dokazima. Ne navodi smatra li ju vjerodostojnom ili nevjerodostojnom. Ne obrazlaže zašto ju eventualno odbacuje. Jednostavno ju potpuno ignorira. Takav način odlučivanja nije dopušten. Sud nije dužan prihvatiti svaki dokaz koji stranka dostavi. Međutim, dužan je svaki relevantan dokaz ocijeniti te u obrazloženju navesti zbog čega ga prihvaća ili odbija. U protivnom drugostupanjski sud nije u mogućnosti ispitati pravilnost pobijane odluke. Upravo je to slučaj u ovom predmetu.

Obrazloženje ne omogućava ispitivanje zakonitosti odluke. Obrazloženje pobijanog rješenja sastoji se od svega nekoliko rečenica kojima se zaključuje da tražbina nije dokazana zbog formalnih razloga vezanih uz bjanko zadužnicu. Drugostupanjski sud stoga nije u mogućnosti provjeriti na temelju kojih je odlučnih činjenica donesena pobijana odluka. Ustavno pravo stranaka na obrazloženu sudska odluku nije puka formalnost. Obrazloženje mora sadržavati razloge iz kojih je vidljivo na temelju kojih je činjenica sud donio odluku, koje je dokaze

prihvatio, koje je odbio i zbog čega. Samo takva odluka omogućava učinkovitu žalbenu kontrolu. U konkretnom slučaju toga nema. Pobijano rješenje sadrži zaključak, ali ne sadrži razloge koji bi taj zaključak opravdavali. Drugostupanjski sud ne može nadomještati razloge koje prvostupanjski sud nije dao niti može pretpostavljati što je prvostupanjski sud smatrao odlučnim. Zbog toga pobijano rješenje nije moguće valjano ispitati te ga je već iz tog razloga potrebno ukinuti.

V. Pobijano rješenje posljedica je pogrešnog pristupa samom predmetu odlučivanja u postupku ispitivanja tražbina.

Naime, svrha ispitnog ročišta nije odlučivanje o tome raspolaže li vjerovnik određenim sredstvom osiguranja, niti je svrha tog postupka ispitivanje formalne valjanosti instrumenata osiguranja koji su eventualno priloženi prijavi tražbine. Svrha postupka propisanog Stečajnim zakonom jest isključivo utvrditi postoji li prijavljena tražbina, u kojem iznosu postoji te kojem isplatnom redu pripada. Drugim riječima, predmet odlučivanja nije pitanje može li vjerovnik neposredno provesti ovrhu na temelju određene isprave, već pitanje postoji li između vjerovnika i stečajnog dužnika obveznopravni odnos iz kojeg proizlazi prijavljena tražbina. U konkretnom slučaju taj obveznopravni odnos nije sporan. On proizlazi iz pisanog **Ugovora o prijenosu ugovora o zakupu poslovnog prostora od 10. siječnja 2024. godine**, kojim je društvo LOBO GASTRO d.o.o. stupilo u položaj zakupnika i preuzelo sva prava i obveze iz postojećeg ugovornog odnosa.

Naime, čak i kada bi se prihvatilo stajalište da predmetna bjanko zadužnica zbog određenih formalnih nedostataka ne predstavlja valjano sredstvo neposredne naplate, iz toga nikako ne proizlazi da vjerovnik nema tražbinu prema stečajnom dužniku. To su dva potpuno različita pravna pitanja.

Povreda načela savjesne i brižljive ocjene dokaza. Prvostupanjski sud bio je dužan ocijeniti sve izvedene dokaze pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti. To znači da je bio dužan analizirati: Ugovor o prijenosu ugovora o zakupu poslovnog prostora, poslovne knjige, otvorene stavke, račune, očitovanje stečajnog upravitelja, sve ostale isprave priložene prijavi tražbine. Umjesto toga, iz obrazloženja proizlazi da sud gotovo uopće nije ocjenjivao dostavljenu dokumentaciju. Na taj način nije provedena cjelovita ocjena dokaza, nego je odluka donesena na temelju izdvojene okolnosti koja sama za sebe nije odlučna za postojanje prijavljene tražbine. Takav način odlučivanja nije u skladu s temeljnim pravilima parničnog ni stečajnog postupka.

Načelo zaštite vjerovnika u stečajnom postupku Jedno od temeljnih načela stečajnog postupka jest jednako i razmjerno namirenje vjerovnika na temelju stvarno postojećih tražbina. Upravo zbog toga postupak ispitivanja tražbina mora biti usmjeren na utvrđenje stvarnog postojanja tražbine. Formalni nedostaci pojedinog sredstva osiguranja ne mogu sami za sebe dovesti do zaključka da ugovorna tražbina ne postoji. Takav zaključak bio bi protivan svrsi Stečajnog zakona. Kada bi se prihvatilo pravno shvaćanje iz pobijanog rješenja, svaki bi vjerovnik izgubio svoju tražbinu čim bi se pokazalo da hipoteka nije valjana, da jamstvo nije pravilno sastavljeno ili da bjanko zadužnica nije solemnizirana. Takav rezultat zakon nikada nije predvidio.

Pobijano rješenje temelji se na pogrešnom razumijevanju pravne prirode prijavljene tražbine, nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju te ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama. Prvostupanjski sud nije ocijenio ugovor iz kojeg tražbina proizlazi, nije ocijenio poslovnu dokumentaciju vjerovnika, nije utvrdio da je tražbina prestala niti je obrazložio zbog čega smatra da ugovorna obveza ne postoji. Umjesto toga, odluka je zasnovana gotovo isključivo na formalnoj ocjeni bjanko zadužnice kao sredstva osiguranja. Takvo obrazloženje ne može predstavljati zakonitu osnovu za osporavanje prijavljene tražbine.

VI. Slijedom svega navedenoga predlaže se da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske uvaži ovu žalbu te, primjenom svojih ovlasti, **preinači pobijano rješenje i utvrdi tražbinu žalitelja u iznosu od 75.000,00 EUR**, odnosno podredno da pobijani dio rješenja ukine i predmet vrati Trgovačkom sudu u Pazinu na ponovno odlučivanje, kao i da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske naloži stečajnom dužniku da žalitelju naknadi troškove žalbenog postupka, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja odluke do isplate.

U Poreču, dana 03. kolovoza 2026. godine.

Vjerovnik Franjo Krijan
vl. obrta za ugostiteljstvo „FRIEDL“ p.p.

Troškovi postupka:

- nagrada odvjetniku za sastav žalbe – 1.000,00 EUR
- PDV – 250,00 EUR